

Bylo mi 23 let. Seděla jsem v malé kuchyni mých rodičů, do které se vejde akorát kuchyňská linka a stůl se třemi židlemi. Na jedné jsem seděla já, na dalších táta a Fanda, můj nejstarší brácha. Máma zaujala svou klasickou kuchyňskou pozici a lehla si od kraje linky na pracovní desku na břicho, nohama mávala ve vzduchu. Petr se opíral o parapet a brácha Vašek o dveře.

Byli jsme tam namačkaný jako sardinky a povídali si o všem možném. O nesmyslech, o tom, co jsme dneska zažili, co jsme viděli, na co myslíme.

Jasně, mohli jsme sedět vedle v jídelně, kde je stůl a u něj dostatek židlí pro nás všechny. Jenže teď jsme se sešli zrovna tady. A i když jsme se někdy dokázali i dohadovat, teď zrovna jsme se něčemu strašně smáli. Tak to u nás bylo nejčastější...

Smích pronikal skrze okenní tabule až ven na dvůr a možná že přes celý dvůr až na ulici. Ale co, byla zima, stejně tam nikdo nechodil.

V tu chvíli jsem si to uvědomila. Došlo mi, že jsem strašně šťastná. Že mám rodinu, kde je mi dobře. Že mám možnost být v téhle kuchyňce, do které se sotva vejdem. Že mám ty moje dva velké bráchy a toho Petra. A rodiče, které tak milujeme, kterým můžeme všechno říkat a s kterými je zábava.

V našem domě nás bydlelo v jednu chvíli celkem sedm. Byly to docela stísněné podmínky, ale záchody jsme měli dva, tak se to dalo přežít. I s jednou koupelnou a bojlerem, ve kterém nikdy nebyl dostatek teplé vody pro všechny.

V jednom pokoji jsme bydleli my, já a Petr. V dalším rodiče. Ve třetím nejstarší brácha Fanda, který už byl dost starý na to, aby bydlel sám, ale nějak se mu pořád z toho hnízda nechtělo vylétnout. No a na bráchu Vaška s jeho přítelkyní zbyl už jen obývací, kde jsme se vždycky večer scházeli u televize úplně všichni. Vašek s Irenou už si začali stlát. Táta u televize pospával. Máma sledovala první díly Ordinace v růžové zahradě a já měla zrovna na očích růžové brýle, protože mi to přišlo všechno naprosto idylické. I přesto, že Vašek už chtěl jít spát a vyháněl nás pryč: „Táto, jdi už! Už stejně spíš!“. Táta se na vteřinu probral, zamumlal „Prosim tě, dyť to sleduju“ a spal dál. A takhle to šlo pořád, a i když jsme na sebe nadávali, všichni jsme se měli rádi.

Zhruba tak sedm let předtím jsem byla na vrcholu své puberty. Dost těžké puberty, řekla bych. Zamilovaná jsem byla permanentně alespoň do dvou kluků najednou. Samozřejmě vždy pouze platonicky a nešťastně. Byla jsem plochá, zubatá a měla jsem „vychlastanej“ hlas i přesto, že jsem v té době alkohol teprve plánovala zkusit. Prostě dostatečně zakomplexovaná na to, abych o žádného kluka nezavadila a případný zájem si vysvětlovala jako nějaký zázrak, který určitě není věnovaný mně. To mi vydrželo hodně dlouho. Dojížděla jsem na základku z vedlejší vesnice a spoustu času trávila na autobusovém nádraží, což nám místňáci záviděli, jelikož tam se odehrávalo všechno. První lásky, hádky, rvačky, nacházeli se tam kamarádi stejně rychle, jako se tam ztráceli. Kupovali se tam v trafice za ušetřené peníze žvýkačky ve všech barvách. Dokonce i modrou měli! Žilo to tam a nikomu nevadilo, že autobus jede až za hodinu. Všechny moje kamarádky toužili v té době po lásce stejně jako já. Všechny měli někoho vyhlédnutého. Nejlépe někoho staršího, žádného spolužáka. A tak se ty holky platonicky zamilovávaly do těch mých starších bráchrů. A já byla hrdá, že jsou to kluci, které mám doma zrovna já. Že jsou moji. A to vydrželo ještě dlouho poté, kdy už z kluků nebyli mladé ucha, ale pěkní vyvrálí chlapi.

Ale ještě zpátky. Ještě dalších pět let před tu pubertu. Sedím jako vždy uprostřed. Nevím proč, když mi je vždycky blbě. Asi proto, že jsem nejmenší. Vždycky když musíme zastavit, protože se mi chce zvracet, tak musejí napřed vylézt bráčové a až pak teprve já. Sotva to udržím. No, vlastně párkrát taky neudržím a ten náš starý dobrý bílý Wartburg dostává zabrat. Aspoň nám není líto, že nemáme novou Felicii, jako všichni ostatní.

Při jízdě autem se mi pokaždé dělalo blbě, ale stejně si tu jízdu pamatuji jako jednu z nejkrásnějších chvil života. Každý rok stejné. Jeli jsme s rodičemi na dovolenou. Wart'ák narvaný až po strop, vepředu rodiče a vzadu Vašek po levé a Fanda po pravé ruce. Já mám na klíně starý magnet'ák na baterky, ještě na velké buřty. V magnet'áku stará kazeta, jejíž páska je na roztržených místech několikrát slepovaná lakem na nehty. A hrajou na plný pecky Queens. Teda „Kvíni“, že jo.

A dneska mi to došlo. Ty moje nejšťastnější chvíle mám spojené s mojí rodinou. S mými bráchy. Prostě s těmi, které mám fakt ráda. A dneska mi taky došlo, že takhle šťastná už být prostě nikdy nemůžu, protože tady jednu důležitou osobu už nikdy mít nebudu. Doufám, že sama jednou dokážu vytvořit tak krásné rodinné zázemí, aby i moje děti jednou psali takové slohy. Ale jestli jo a já tím pádem budu šťastná, tak navždy tu někde v koutku zůstane „kdyby to viděl brácha... kdyby tu byl... bylo by to všechno úplně, ale úplně dokonalý.“

Dneska by asi táta udělal jednohubky, máma by měla přichystanou nějakou blbost jako dárek a večer bychom si načali šampus, který nám stejně nikomu nechutná. Ťukli bychom si, vypili ho a slavili Vaškových 31 let. A bylo by to krásný. Jenže nebude. Brácha tu není a chybí mi. Navždy zůstane mým starším bráchou, i když jemu bude už pořád 26 let a já už jsem dávno starší než on...

Když nemůžu popřát jemu, tak aspoň Vám všem přeju, abyste alespoň párkrát za život zažili to, co já. Opravdové štěstí.

Někdy musí přijít smrt, aby si člověk uvědomil, co krásného v životě zažil. A o co tou smrtí přichází... Nezbyvá než děkovat za to, co jsem zažít mohla a netrápit se tím, co už nezažiji.

Přesně před 31 lety se narodil můj brácha. Člověk, díky kterému jsem v životě objevila opravdové štěstí. Poprvé za pět let od jeho smrti mu děkuji. Díky, brácho!

Vašek zemřel náhle a nečekaně z plného zdraví. Sportoval, nekouřil, nikoho by nenapadlo, že může člověk plný elánu najednou odejít. Doktor nám řekl, že došlo k selhání srdce, ale nikdo neví proč. Prý se to stává jednomu z milionu. Brácha miloval motorky. Měli jsme to v rodině, už naše babička jezdila na stare Jawě. Kdykoliv Vašek někam vyjížděl, měli jsme strach. Nikdo nepomyslel, že smrt může přijít i v posteli...